

Sygn. akt V CSK 203/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku I.T., A. S. i C. P.
przy uczestnictwie H. P.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania H.P.
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 20 stycznia 2011 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od uczestniczki na rzecz
wnioskodawczyń solidarnie kwotę 1200, - (jeden tysiąc dwieście)
złoty tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację uczestniczki H. P. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 września 2010 r. z wniosku I. T., A. S. i C. P. o zniesienie współwłasności nieruchomości gruntowej zabudowanej o łącznej powierzchni 0,44 ha. Swoim postanowieniem Sąd Rejonowy zniósł współwłasność tej nieruchomości w ten sposób, że przypadający na uczestniczkę udział wynoszący 6/64 przyznał wnioskodawczyniom w częściach po 2/64 i jednocześnie tytułem spłaty zasądził od wnioskodawczyń na rzecz uczestniczki kwotę po 4753,12 złotych i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Oddalając apelację, po uzupełnieniu stanu faktycznego, Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się naruszeń przepisów postępowania i prawa materialnego.

W skardze kasacyjnej uczestniczka postępowania zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 211 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także art. 623 k.p.c. przez niezastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę wnioskodawczynie wniosły o jej odrzucenie lub o odmowę jej przyjęcia, ewentualnie o oddalenie, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu ze względu na niespełnienie przesłanek dopuszczalności skargi, a spełnienie przesłanki o jej niedopuszczalności określonej w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. Według tego przepisu skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach o zniesienie współwłasności, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia jest określona przez uczestniczkę na kwotę 152100 złotych, czyli kwotę wyższą niż wskazana w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. Skarżąca w uzasadnieniu wskazuje, że ze względu na to, iż podważa samą ideę zastosowanego sposobu zniesienia współwłasności

przedmiotowej nieruchomości, przez żądanie zastosowania jej fizycznego podziału, a nie zastosowanego przez Sąd przyznania Wnioskodawczyniom udziału Uczestniczki z obowiązkiem jej spłaty, wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi całkowita wartość nieruchomości, czyli 152100 złotych.

Stanowiska tego nie można podzielić i nie jest trafne powołanie się uczestniczki na jego potwierdzenie przez przytoczenie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r. w sprawie IV CSK 107/09 (Lex nr 512006). Z postanowienia tego wynika, że natura spraw tzw. działowych (o dział spadku, o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej oraz o zniesienie współwłasności) polega na tym, iż interesy poszczególnych uczestników postępowania ograniczają się - w wymiarze majątkowym - do wysokości udziałów w dzielonym majątku. Dlatego wartość przedmiotu zaskarżenia, co do zasady nie może przekraczać wartości udziału należącego do uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną. Tylko wyjątkowo, w razie podważenia samej zasady podziału wartość zaskarżenia może być wyższa od wartości udziału. Jednakże w orzeczeniach, które zostały przywołane przez Sąd Najwyższy we wskazanym postanowieniu chodzi o takie sytuacje, gdy skarżący twierdzi, że nieruchomość w ogóle nie stanowi przedmiotu współwłasności albo też przedmiotem postępowania są również rozliczenia z tytułu nakładów i pożytków z rzeczy wspólnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2008 r., V CSK 136/08, Lex nr 658209). Podobnie, jak w sprawie będącej podstawą postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008 r. (IV CZ 53/08, Lex nr 447655), tak i w niniejszej sprawie skarżąca podważa trafność rozstrzygnięcia ze względu na niedokonanie fizycznego podziału nieruchomości, lecz zasądzenie spłaty pieniężnej. Dotyczy to więc sposobu podziału nieruchomości przy znoszeniu jej współwłasności, a nie zasad tego podziału. Skarżąca określa to w uzasadnieniu skargi, jako inną ideę sposobu dokonania podziału współwłasności, a więc przyznaje, że nie chodzi o zasadę, lecz o sposób podziału.

W tej sytuacji interes majątkowy uczestniczki, pomimo skierowania skargi kasacyjnej przeciwko całości rozstrzygnięcia, ogranicza się do wartości działki, odpowiadającej wysokości 6/64 udziału przysługującego skarżącej we

współwłasności. Według tego, wartość przedmiotu zaskarżenia powinna wynosić 14260 złotych, a nie 152100 złotych.

Z tych względów skarga kasacyjna na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. podlegała odrzuceniu przez Sąd drugiej instancji, a jeśli to nie zostało uczynione, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398° § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.